

Kā rakstāma recenzija par filmu?

1. Izpēti portālā irc.lv sniegtās atbildes uz jautājumu “Kā rakstīt recenziju par filmu?” Kura no atbildēm tev noderētu, ja šo jautājumu būtu uzdevis tu? Kāpēc?

Jautājums: kā rakstīt recenziju par filmu?

Atbildes:

- **aldisk**

...pa burtiņam, pa vārdiņam...un tad jau veseliem teikumiem...

- **bucinja1**

Paskaties internetā...

- **grauzdins**

Klikšķini šeit un uzzināsi

- **weronika800**

nemācēšu teikt, pašpiko google

- **SeedBox**

Apraksti kā anotāciju!

2. Izpēti atbildi uz līdzīgu jautājumu, kas arī sniegta šajā portālā! Vērtē, cik tā, tavuprāt, ir noderīga, lai uzrakstītu recenziju par filmu!

Līdzīgie jautājumi

Jautājums: **Kā iesākt rakstīt recenziju?**

Paraugs, kā rakstīt recenziju.

Lūk ir neliels paraugs tam, kā rakstīt recenziju. Lūgums, veicot ierakstu, rakstīt pēc šī parauga:

Kas ir recenzija? Recenzija ir rakstveida vērtējums par kādu literāru darbu, teātra izrādi, filmu, raidījumu vai izstādi.

Mērķis? Recenzijas mērķis ir izteikt vērtējumu par redzēto/piedzīvoto un pamatot ar saviem spriedumiem.

Recenzijas saturs:

Norādes par autoru, nosaukumu, žanru (drāma, komēdija), darba tēma (par ko?), darba vieta (izrādē) un laiks (gadsimts)

Jāatklāj īss sižets, tas jāanalizē un jāvērtē

Jāvērtē autora stils

Valodas saturs:

Jāraksta pārsprieduma formā – jāizsaka vērtējoša attieksme

Spriedumiem un secinājumiem jābūt pamatotiem, izmanto pamatojuma palīgteikumus (jo)

Jāizmanto vērtējamam darbam atbilstoša terminoloģija

Jāievēro ortogrāfijas un interpunkcijas likumi

3. Formulē un izsaki viedokli, cik, tavuprāt, ir lietderīgi šāda veida jautājumus uzdot interneta vietnēs!

4. Iesaki saviem klasesbiedriem, kur viņi varētu meklēt informāciju par kino recenziju rakstīšanu vai arī – ko viņiem vajadzētu darīt, lai saprastu, kā rakstīt recenziju par filmu! Kas tev jādara, lai tu varētu sniegt šādus ieteikumus?
5. Izlasi Ulda Landmaņa recenziju par filmu “Dvēseļu putenis” interneta žurnālā “Kas Jauns”!

Par ģimeni, par brīvību, par dzimteni. Filmas “Dvēseļu putenis” recenzija

8. novembrī – tieši 100 gadus pēc Latvijas brīvības cīņām – pēc piecu gadu veidošanas uz kino ekrāniem visā Latvijā nonāca ilgi gaidītā vērienīgā vēsturiskā kara drāma “Dvēseļu putenis”.

Pēc strēlnieka Aleksandra Grīna romāna motīviem uzņemtā filma pārsteidz gan ar vērienīgumu, gan sabalansētu sižetu, gan izcili piemeklētu mūziku (to īpaši filmai rakstījusi “Emmy” balvai nominētā latviešu izcelsmes ASV komponiste Lolita Rītmāne).

Saviļņojošais stāsts ļauj skatītājam pieaugt kopā ar sešpadsmitgadīgo Artūru un jaundibināto Latvijas valsti, vērojot dzīvi ierakumos zēna acīm, pašaieliedzīgi stājoties pretī ienaidniekam, meklējot īstu mīlestību un mācoties novērtēt brīvības cenu.

Emociju netrūkst

Uzspiest uz pareizajām podziņām filmas režisors Dzintars Dreibeģs māk – pirmā mīla, tuvinieku zaudējums, pirmās kara šausmas, brāļu tuvība un biedru draudzība ir tik sabalansētās devās, ka no ekrāna negribas novērsties ne mirkli. Tikpat sabalansētās devās uz ekrāna redzami filmas galvenie varoņi – neviena nav ne par maz, ne par daudz. Turklāt spilgtu lomu netrūkst. Bez galvenā varoņa, ko atveido jaunais Oto Brantevics, spoži ir Raimonds Celms, Gatis Gāga, Jēkabs Reinis, Vilis Daudziņš un Mārtiņš Vilsons. Pēc filmas pat nepameta sajūta, ka “galvenāks” varonis te bija Raimonda Celma atveidotais tēls – aktiera aizrautība, harizma un pārliecība par sevi, šķiet, plūda pāri ekrāna malām. Tāpat, kur izpausties bija kino veterānam Vilsonam, kura tēlotajam Vanagu tēvam vienam pašam varētu veltīt veselu filmu – ainas, kurās viņš, atriebes pilns, metas medīt vāciešus, neviļus rada sajūtu, ka skaties kaut ko no brašā kareivja Rembo sāgas.

Spēcīgi un pārliecinoši

Patriotisms, dzimtenes mīlestība, draudzība un stiprais biedra plecs caurvij visu filmu un ļauj saprast, kāpēc tad jaunieši tos tālos simts gadus atpakaļ metās pie šautenēm un durkļiem, lai cīnītos pret svešiniekiem savā zemē. Un, sekojot līdz galvenā varoņa pieaugšanai no puikas, kas līksmi vicina pirmo īsto šauteni, tad mokās murgos pēc pirmās īstās kaujas un biedru nāves turpat acu priekšā, līdz cīņās rūdītā vīram, kam nākas pavisam mazus puikas vest cīņā par savas valsts brīvību, neizteik bez jautājuma pašam sev – un ko es darītu, ja nedod Dievs, nāktos nonākt šādā situācijā? Un pēc filmas, kuras titros pavīd reālas simtu gadu vecas fotogrāfijas, gribas ne tikai pateikties Dievam un liktenim, ka nekas tāds nav bijis jāpiedzīvo, bet arī noliekt galvu visu šajās cīņās kritušo priekšā, pateicoties par viņu varonību un uzupurēšanos.

Filmēšanas laikā īpaša uzmanība tika pievērsta katrai sīkākajai detaļai, lai uzfilmētais materiāls atbilstu tā laika realitātei un iespējām. Šovmenim Renāram Zeltiņam, kas arī ticis pie lomas šajā filmā, piemēram, nācās aizklāt viņa tetovējumus, un, lai tos nomaskētu, grima meistarų komanda strādājusi piecas stundas no vietas. Tāpat arī filmas galvenās lomas atveidotājam jaunajam aktierim Oto Brantevicam, kuru izvēlējās starp vairāk nekā 1000 puisiem un kuram šī bija pirmā nopietnā filmēšanās pieredze, nācās pavadīt daudz laika grimētavā, lai tiktu pie “kaujā iegūtās rētas” uz kakla. To izgatavoja no silikona atbilstoši dažādām dzīšanas stadijām un katru reizi līmēja no jauna – pavisam aptuveni 40 reizu visā filmēšanas laikā.

Niansēm filmā pievērsta liela uzmanība, un tāpat vērienīgi uzņemti masu skati – tajos iesaistījās rekordliels skaits brīvprātīgo visā Latvijas kino vēsturē. Gan kaujas ainas, gan pulcēšanās karā iesaukšanas vietās tiešām rada sajūtu, ka atgriezāties simt gadu vecā pagātnē. Kā nekā masu skatos piedalījušies pavisam divi tūkstoši dalībnieku...

Ārzemniekam neparādīsi

Lai cik arī kvalitatīvi uzņemts šis darbs nebūtu, vienīgais filmas mīnuss, kuru, iespējams, par plusu pārvērst tā arī nebūtu iespējams un nav bijis nemaz jēgas mēģināt, ir tas, ka ārzemju skatītājam “Dvēseļu puteni” īsti neparādīsi. Katrai tautai tomēr ir savas kara laika šausmas un sava individuālā sāpe. Lai saprastu, kāpēc tad puisi te karo vāciešu, te atkal krievu pusē, kāpēc svarīgas ir tieši šīs vietas un pilsētas, vajadzīgas kaut mazas Latvijas vēstures zināšanas. Bet liels bonuss ir tas, ka nevajag nemaz būt lasījušam Grīna “Dvēseļu puteni”, lai ietu baudīt tā ekranizējumu. Un, protams, vēstures skolotājiem savi audzēkņi ir jāved lūkoties šo filmu – ne viens vien pēc tam ar interesi meklēs grāmatās (vai, visticamāk, internetā), kas tad īsti pirms simts gadiem te notika. Un arī par to filmas veidotāji ir parūpējušies – mājaslapā www.dveseluputenis.lv ir gan fotoliecības, gan video atmiņu stāsti un cita noderīga informācija.

6. Vērtē šo recenziju atbilstoši tiem norādījumiem, kuri par recenziju rakstīšanu sniegti iepriekš (2. uzdevums)!
7. Uzraksti savu vērtējumu kā nelielu recenziju par recenziju!